

© Ministerstwo Sprawiedliwości, www.ms.gov.pl [Tłumaczenie zostało już opublikowane na oficjalnej stronie Ministerstwa Sprawiedliwości]. Zezwolenie na publikację tego tłumaczenia zostało udzielone przez Ministerstwo Sprawiedliwości wyłącznie w celu zamieszczenia w bazie Trybunału HUDOC. Niniejsze tłumaczenie nie jest dla Trybunału wiążące.

© Ministerstwo Sprawiedliwości, www.ms.gov.pl [Translation already published on the official website of the Polish Ministry of Justice]. Permission to re-publish this translation has been granted by the Polish Ministry of Justice for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC. This translation does not bind the Court.

© Ministerstwo Sprawiedliwości, www.ms.gov.pl [Traduction déjà publiée sur le site Internet officiel du Ministère de la Justice polonais]. L'autorisation de republier cette traduction a été accordée dans le seul but de son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour. La présente traduction ne lie pas la Cour.

Zestawienie – Tajne więzienia

Grudzień 2013 roku

Niniejsze zestawienie nie jest wiążące dla Trybunału i nie ma charakteru wyczerpującego

Tajne więzienia

Pierwsze sprawy dotyczące tak zwanej praktyki „wydawania więźniów”

El-Masri przeciwko „byłej Jugosłowiańskiej Republice Macedonii”

13 grudnia 2012 roku (Wielka Izba)

Skarga dotyczy zarzutów sformułowanych przez obywatela niemieckiego pochodzenia libańskiego, który utrzymywał, że stał się ofiarą tajnej operacji „rendition” [wydawanie więźniów], w trakcie której został zatrzymany, przetrzymywany w izolacji, przesłuchiwany i poddany okrutnemu traktowaniu w hotelu w Skopje przez okres 23 dni, a następnie przekazany agentom CIA (Centralna Agencja Wywiadowcza), którzy przetransportowali go do tajnego ośrodka w Afganistanie, gdzie był dalej znęcany nad nim przez ponad cztery miesiące.

Europejski Trybunał Praw Człowieka uznał relacje skarżącego za potwierdzone bez uzasadnionych wątpliwości i stwierdził, że „była Jugosłowiańska Republika Macedonii” jest odpowiedzialna za stosowanie wobec skarżącego tortur i poddanie go okrutnemu traktowaniu w kraju, a następnie po przekazaniu skarżącego władzom Stanów Zjednoczonych w kontekście pozasądowego „wydania”.

Trybunał stwierdził, że doszło do **naruszenia Artykułu 3** (zakaz tortur oraz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania) Europejskiej Konwencji Praw Człowieka w związku z niehumanitarnym i poniżającym traktowaniem, któremu skarżący został poddany podczas przetrzymywania w hotelu w Skopje, w związku z jego traktowaniem na lotnisku w Skopje, równoznacznym z torturami oraz w związku z przekazaniem skarżącego władzom Stanów Zjednoczonych, co naraziło go na ryzyko dalszego traktowania niezgodnego z Artykułem 3. Ponadto Trybunał stwierdził **naruszenie Artykułu 3** ze względu na brak przeprowadzenia skutecznego śledztwa przez „byłą Jugosłowiańską Republikę Macedonii” w zakresie dotyczącym zarzutów złego traktowania, podnoszonych przez skarżącego.

Trybunał stwierdził następnie **naruszenie Artykułu 5** (prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego) Konwencji w związku z przetrzymywaniem skarżącego w hotelu w Skopje przez okres 23 dni i jego późniejszym uwięzieniem w Afganistanie oraz brakiem skutecznego śledztwa w sprawie zarzutu arbitralnego pozbawienia wolności.

Na koniec Trybunał stwierdził **naruszenie Artykułu 8** (prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego) oraz **naruszenie Artykułu 13** (prawo do skutecznego środka odwoławczego) Konwencji.

Sprawy zawisłe przed Trybunałem

Nas i Ghali przeciwko Włochom (skarga nr 44883/09)

Skarga [zakomunikowana](#) Rządowi Włoch w dniu 22 listopada 2011 roku

Pierwszy skarżący, imam Abu Omar – obywatel Egiptu posiadający status politycznego uchodźcy we Włoszech - sformułował zarzut, że został porwany i przewieziony do Egiptu, a następnie osadzony w tajnym więzieniu przez okres kilku miesięcy w nieludzkich warunkach. Druga skarżąca, jego żona, podnosi, że władze Włoch pozostawiły ją w sytuacji niepewności dotyczącej tego, co stało się z jej mężem.

Trybunał zakomunikował skargę Rządowi Włoch oraz skierował do stron pytania na podstawie Artykułu 3 (zakaz tortur i nieludzkiego lub poniżającego traktowania), Artykułu 5 (prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego), Artykułu 6 (prawo do rzetelnego procesu), Artykułu 8 (prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego) oraz Artykułu 13 (prawo do skutecznego środka odwoławczego) Konwencji.

Al Nashiri przeciwko Polsce (skarga nr 28761/11) oraz Husayn (Abu Zubaydah) przeciwko Polsce (skarga nr 7511/13)

Skargi zakomunikowane polskiemu Rządowi odpowiednio w dniu 10 lipca 2012 roku oraz w dniu 9 lipca 2013 roku

Sprawy dotyczą „wydania” dwóch mężczyzn podejrzanych o akty terroryzmu i umieszczenia ich w tajnych ośrodkach CIA, w których stosowano nielegalne metody przesłuchiwania. Obaj mężczyźni są osadzeni obecnie w bazie Marynarki Wojennej Stanów Zjednoczonych w Zatoce Guantanamo na Kubie.

Zarzuty obu skarżących podniesione przed Trybunałem dotyczą trzech zasadniczych kwestii: ich torturowania, okrutnego traktowania, przetrzymywania w odosobnieniu na terenie Polski, choć formalnie byli aresztowani przez USA; ich przekazania z Polski oraz braku przeprowadzenia przez stronę polską skutecznego śledztwa w sprawie. Skarżący utrzymywali w szczególności, że Polska w sposób świadomy i celowy umożliwiła CIA przetrzymywanie ich w tajnym więzieniu w jednostce w Starych Kiejkutach, odpowiednio przez okres sześciu i dziewięciu miesięcy, bez jakiegokolwiek podstawy prawnej lub rozpoznania sprawy oraz bez kontaktu z rodziną. Skarżący sformułowali zarzut, że Polska w sposób świadomy i celowy umożliwiła ich przewiezienie z terytorium Polski, pomimo istnienia realnej groźby okrutnego traktowania oraz osadzenia skarżących w odosobnieniu, pozwalając by zostali oddani pod jurysdykcję, gdzie byliby pozbawieni rzetelnego procesu. Na koniec podnieśli, że Polska nie przeprowadziła skutecznego śledztwa w sprawie ich okrutnego traktowania, przetrzymywania oraz przekazania z terytorium Polski.

Skarżący powołali się w szczególności na Artykuł 3 (zakaz tortur i nieludzkiego lub poniżającego traktowania), Artykuł 5 (prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego), Artykuł 6 (prawo do rzetelnego procesu), Artykuł 8 (prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego) oraz Artykuł 13 (prawo do skutecznego środka odwoławczego) Konwencji. Pierwszy skarżący odwołał się ponadto do Artykułu 2 (prawo do życia) Konwencji oraz Protokołu nr 6 do Konwencji (zniesienie kary śmierci) w odniesieniu do jego przekazania z Polski.

Trybunał zakomunikował skargi polskiemu Rządowi odpowiednio w dniu 10 lipca 2012 roku oraz w dniu 9 lipca 2013 roku.

W dniu 3 grudnia 2013 roku odbyła się rozprawa przed Trybunałem w tych sprawach.

Al Nashiri przeciwko Rumunii (skarga nr 33234/12)

Skarga [zakomunikowana](#) Rządowi Rumunii w dniu 18 września 2012 roku

Skarżący w przedmiotowej sprawie oraz w sprawie *Al Nashiri przeciwko Polsce* (zobacz powyżej) to ta sama osoba. W skardze skierowanej do Trybunału podnosi on, że Rumunia, której skarżący zarzuca, że posiadała wiedzę na temat programu wydawania więźniów, tajnych więzień zlokalizowanych na jej terytorium, gdzie był przetrzymywany

oraz tortur i niehumanitarnego i poniżającego traktowania, któremu on oraz inne osoby były poddane jako część procesu, w sposób świadomy i celowy umożliwiła CIA przetrzymywanie skarżącego oraz odmawia do chwili obecnej właściwego potwierdzenia, iż doszło do bezprawnego działania lub przeprowadzenia śledztwa w sprawie. Skarżący sformułował ponadto zarzut, że Rumunia umożliwiła CIA przetransportowanie go z jej terytorium, pomimo istotnych przesłanek, które wskazywały na istnienie realnej groźby, że skarżącemu zostanie wymierzona kara śmierci i zostanie ponownie poddany okrutnemu traktowaniu i osadzony w odosobnieniu oraz że jego proces będzie rażąco nierzetelny.

Trybunał zakomunikował skargę Rządowi Rumunii oraz skierował do stron pytania na podstawie Artykułu 2 (prawo do życia), Artykułu 3 (zakaz tortur i niehumanitarnego lub poniżającego traktowania), Artykułu 5 (prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego), Artykułu 6 (prawo do rzetelnego procesu), Artykułu 8 (prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego), Artykułu 10 (wolność wyrażania opinii) oraz Artykułu 13 (prawo do skutecznego środka odwoławczego) Konwencji oraz Protokołu nr 6 do Konwencji (zniesienie kary śmierci).

Abu Zubaydah przeciwko Litwie (skarga nr 46454/11)

Skarga zakomunikowana Rządowi Litwy w dniu 14 grudnia 2012 roku

Skarżący w przedmiotowej sprawie oraz w sprawie *Husayn (Abu Zubaydah) przeciwko Polsce* (zobacz powyżej) to ta sama osoba. Podnosi on, w szczególności, przed Trybunałem, że był przetrzymywany i poddany okrutnemu traktowaniu w tajnym więzieniu, które znajdowało się rzekomo na terytorium Litwy i było prowadzone w ramach programu CIA dotyczącego „wydawania więźniów”.

Trybunał zakomunikował skargę Rządowi Litwy oraz skierował do stron pytania na podstawie Artykułu 3 (zakaz tortur i niehumanitarnego lub poniżającego traktowania), Artykułu 5 (prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego), Artykułu 8 (prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego) oraz Artykułu 13 (prawo do skutecznego środka odwoławczego) Konwencji.
